

HET WIEROOKALTAAR (4) in het Heiligdom van de Tabernakel hjms

Geliefde broeders en zusters, in Deel 4 en daarna het laatste Deel 5 van deze studie over het Wierookaltaar zullen we het specifieke reukwerk bestuderen dat moest worden verbrand. Hieruit zullen we mogen leren hoé ons gebedsleven voor God behagelijk mag worden.

Het door God aangewezen reukwerk

Broeders en zusters, nu we begrijpen dat het gouden Wierookaltaar verwijst naar ons gebedsaltaar van gebedsworstelingen en aanbiddingen, zullen we eens bezien wat God nu precies had verordineerd met betrekking tot het op dit altaar te verbranden reukwerk.

Dit reukwerk moest worden vervaardigd van nauwkeurig bepaalde specerijen. Het is belangrijk dat wij dit heel goed verstaan, want het reukwerk heeft te maken met onze hartegesteldheid als wij ons gebedsaltaar naderen. De leiding en de zalving van de Heilige Geest is onontbeerlijk als wij in de gebeden gaan. En het is duidelijk dat de Heilige Geest dan juist zal acteren op de houding van ons hart. Het reukwerk nu verwijst specifiek naar de zalving van de Geest reagerend op de gesteldheid van ons hart.

Laten we beginnen met het lezen van Ex. 30:7-8, 36b – *“En Aäron zal daarop aansteken welriekende specerijen; allen morgen, als hij de lampen wel zal toegericht hebben, zal hij dezelve aansteken. En als Aäron de lampen aansteken zal, tussen de twee avonden, zal hij dat aansteken; het zal een gedurig reukwerk zijn, voor het aangezicht des HEEREN, bij uw geslachten....., en gij zult daarvan leggen voor de getuigenis in de tent der samenkomst, waarheen Ik tot u komen zal; het zal ulieden heiligheid der heiligheden zijn.”*

Het verbranden van het reukwerk was een uiterst heilige handeling, namelijk een *“heiligheid der heiligheden”* en moest plaatsvinden op het Wierookaltaar in de Tabernakeltent. In de voorgaande delen zagen we reeds dat dit altaar vlák voor het Voorhangsel stond.

Omdat het schriftgedeelte spreekt over een gedurig dus continue brandend reukwerk van welriekende specerijen voor Gods aangezicht, is het duidelijk dat dit reukwerk beslist aangenaam voor Hem moest zijn. Want wie wil er nu voortdurend een geur ruiken die niet aangenaam is. Daarmee is meteen ook duidelijk, dat dus onze gebeden en aanbiddingen aangenaam voor God moeten zijn.

Indirekt zien we hier een aanwijzing, dat dit aangename reukwerk verwijst naar gebeden onder de zalving van de Heilige Geest. Want wij weten immers niet hoe wij biddend God kunnen behagen (Rom. 8:26-27). Alleen de Heilige Geest weet dat en kent het hart van God de Vader. Slechts Hij weet hoe wij moeten bidden en welke gebeden aangenaam voor God zullen zijn. Wij weten dat niet. Hoe belangrijk is het daarom dat wij met de Heilige Geest vervuld worden en blijven en Zijn leiding in de gebeden ervaren.

Elke morgen en elke avond moest Aäron het reukwerk aansteken. God wilde dat het een gedurig reukwerk was. Dat de heerlijke geur van het reukwerk zonder ophouden altijd het Heiligdom zou vullen. Voortdurend wilde God de aangename geur van het reukwerk (het klinkt oneerbiedig, maar zo is het niet bedoeld) “opsnuiven”. Wij begrijpen hieruit, dat God evenzo wenst dat onze gebeden voortdurend tot God opstijgen. Elk individueel kind van God dat leeft in heiligmaking, maar ook elke gemeente, moet een voortdurend gebedsleven onderhouden. God wil de lieflijke geur van onze gebeden voortdurend “opsnuiven”. Dus elke morgen en elke avond moeten wij aan de voeten van Jezus komen en Hem aanbidden. En zelfs dán nog verwacht God in onze aanbiddingen ook een groei te zien. Want het reukwerk brandde dag en nacht. Zo moet het ook met onze gebeden en aanbiddingen zijn. Omdat het duidelijk is, dat wij fysiek onmogelijk vierentwintig uur per dag in de gebeden kunnen zijn, betekent dit niets anders dan dat ons leven voortdurend als een aanbidding voor God moet zijn. In geheel onze houding, in al onze woorden, in al onze daden, in al onze

gedragingen, in al onze gedachten en overleggingen moeten wij de Naam van Jezus groot maken en als een aanbedding voor Hem zijn. In alles wat wij doen, moeten wij Hem als het ware aanbidden. Al zijn wij bezig met ons werk op kantoor, al zijn wij op school, al werken wij in de huishouding, al zitten wij in de auto, al spreken wij met onze vrienden of familieleden, al liggen wij in bed, al staan we op het sportveld. Steeds weer en steeds opnieuw moet ons leven als één grote en voortdurende aanbedding voor Hem zijn. Dat wil zeggen Hem vurig liefhebbend, rein, welriekend en aangenaam. Dan verblijden wij Zijn hart.

In veel predikingen wordt vaak geleerd, dat er drie manieren van gebed zijn. Allereerst het "gewone" bidden. Hierin smeekt men God om hulp of om een zegen. Centraal in dit gebed is onze eigen nood. Vervolgens is er de dankzegging, het dankgebed. Hierin danken wij God voor hetgeen Hij voor ons doet, voor hetgeen waarmee Hij ons heeft gezegend of hetgeen dat wij van Hem hebben ontvangen. De ontvangen zegen staat nog steeds centraal in dit gebed. Ten derde is er de aanbedding. Als wij God aanbidden, hebben wij Hem lief om Wie Hij is. Dan geven wij aan Hem al de eer die Hem toekomt. Dan loven wij Hem en prijzen Zijn grote Naam. Slechts in dit gebed staat Hij centraal.

Wijlen br. Derek Prince daarentegen onderscheidde nog een vierde type van gebed, want hij verdeelde het aanbeddingsgebed in lofprijzing en aanbedding. Lofprijzing is het groot maken van Zijn Naam, het geven van alle eer, het uiten van je liefde jegens Hem. Aanbedding echter, zo stelde hij, brengt ons in contact met Gods heiligheid. Het is als het ware een levenshouding, want élk woord dat in de bijbel "aanbedding" betekent of met "aanbedding" is vertaald, beschrijft volgens de grondteksten een houding. Ware aanbedding is een houding van ons hart, waarvan de vrucht bestaat uit diepe rust en vrede. Het is de houding van het met diep respect, ontzag en liefde nederliggen aan de voeten van de Heer.

Als wij ons gebedsaltaar naderen, dan beginnen wij Jezus voor Zijn kruisoffer en alles wat Hij heeft gedaan te danken met een van liefde en dankbaarheid brandend hart. Vervolgens beginnen wij Hem met een overvloeiend hart te loven en te prijzen. Tótdat het moment er is, dat wij nog slechts in volle overgave aan Zijn voeten kunnen liggen. Dit is ware aanbedding, zo stelt Derek Prince, waarin Gods diepe rust ons hart vervult. In dit heilige moment zullen we Zijn stem in ons hart kunnen horen spreken.

Ja, mijn broeders en zusters, dit is waar! Zagen we niet in Deel 3 van deze studie dat het reukwerk door de hogepriester van het Wierookaltaar werd genomen en dat hij dit vervolgens in het Allerheiligdom bracht om de Arke des Verbonds te bewieroken? Echte aanbedding brengt ons in het Allerheiligdom, waar uitsluitend Gods diepe vrede en rust heerst. Het brengt ons in contact met Gods heiligheid. Dit is de diepe rust en vrede waarover Derek Prince sprak.

Hoe wondervol is het dan, dat het Allerheiligdom met z'n maten van 10x10x10 el = 1000 el³ in geestelijke zin verwijst naar het 1000-jarige Vrederijk van Jezus, waar nog slechts diepe rust en vrede zal heersen. Dit Vrederijk wordt óók de zevende dag genoemd, de sabbatsrust. Leest u in dit verband Hebr. 4:1-11.

Mijn broeders en zusters, ik wil mij nu even bepalen bij de Hebreeuwse term voor "*welriekende (lieflijke) specerijen*". In het Hebreeuws is het "*ke-toreth samiem*" (קְטֹרֶת סַמִּיִּם). Dit betekent letterlijk "*zoet geurende specerijen*". Onze aanbeddingen, indien door de Heilige Geest gezalfd, zijn als zoete, fijne geuren voor onze Heer.

Herinnert u zich nog uit de studie "[BRANDOFFERALTAAAR van de Tabernakel \(3\) – het](#)" (dat u ook op deze website kunt vinden), dat het geslachte offerdier dat daar werd verbrand voor God tot een lieflijke geur moest zijn (Lev. 1:9b,13b,17b)? Het offer dat het goddelijke Offerlam, Jezus Christus, aan het kruis voor ons bracht, was voor God een lieflijke geur. Toch werd er in deze teksten een ánder Hebreeuws bijvoeglijke naamwoord voor "*lieflijke*" gebruikt, namelijk "*nichoach*" (נִיחֹחַ). Dit woord is afgeleid van het werkwoord "*noeach*" (נִיחַ) dat "*sussen, verzachten, rustgeven*" betekent.

Begrijpt u het verschil, broeders en zusters? Onze aanbedding is voor God een fijne, zoete geur, doch het offer van Jezus was voor Hem een sussende, verzachtende geur.

Toen Jezus voor onze zonden stierf en tot (geestelijke) as werd gereduceerd, steeg er een reuk op voor Gods troon waarmee de boosheid en de toorn van God tot rust werd gebracht en Zijn verdriet over onze zonden werd verzacht en gesust. Als wij ons bekeren, onze zonden belijden en Jezus aannemen en Hem voortaan volgen, wordt Gods toorn over ons oude leven gesust. Nu heerst er rust en vrede in onze relatie met God de Vader. Maar zodra wij een kind van God zijn geworden en Jezus volgen en Hem leren te aanbidden en hierin ook groeien, dan wordt ons leven voor Hem als een aangename, zoete geur.

Het woordje *“ke-toreth”* (קטרות) is overigens afgeleid van het werkwoord *“kaatar”* (קטר), dat waarschijnlijk *“uitroking in een gesloten ruimte en het op deze manier verdrijven van de bewoners”* betekent. Als wij deze betekenis in verband brengen met het geestelijke gevolg van onze aanbidningen en gebedsworstelingen, namelijk de kruisiging van ons vlees, dan is dit toch wel heel wonderbaar.

Want zetelen onze vleselijke neigingen, begeerten en onhebbelikheden niet juist in ons hart en worden deze juist niet bestuurd en bespeeld door satan met zijn horden van demonen? Matt. 15:19-20 – *“Want uit het hart komen voort boze bedenkingen, doodslagen, overspelen, hoererijen, dieverijen, valse getuigenissen, lasteringen. Deze dingen zijn het, die den mens ontreinigen;*”

Maar nu mogen we in de Hebreeuwse betekenis zien, dat het voortdurende gebed deze boze bewoners uit ons hart verdrijft. Juist door onze aanhoudende gebeden moeten zij ons verlaten (Matt. 17:21; Mark. 9:29 – *“Dit geslacht gaat niet uit dan door bidden en vasten”*). Glorie voor Jezus, hallelujah!

Broeders en zusters, welke waren nu die welriekende specerijen die moesten worden verbrand? Ex. 30:34-36a – *“Verder zeide de HEERE tot Mozes: Neem tot u welriekende specerijen, mirresap, en oniche, en galban, deze welriekende specerijen, en zuiveren wierook; dat elk bijzonder zij. En gij zult een reukwerk ener zalf daaruit maken, naar het werk des apothekers, gemengd, rein, heilig. En gij zult van hetzelfde heel klein pulver stoten,*”

De vier genoemde ingrediënten zal ik in Deel 5 behandelen, maar toch wil ik nog enkele korte kanttekeningen bij dit schriftgedeelte plaatsen.

De uitdrukking *“dat elk bijzonder zij”* is een onjuiste vertaling. De letterlijke vertaling uit het Hebreeuws is: *“elke (specerij) moet in gelijke delen zijn”*, dat wil zeggen, van elke specerij moest een even grote hoeveelheid worden genomen.

Vervolgens moesten de vier ingrediënten heel klein worden verpulverd en daarna worden gemengd, zoals apothekers gewend zijn te doen. Omdat mirre, galban en wierook een soort van hars of gom waren welke werd verkregen uit bomen of planten, terwijl oniche een soort van schelp was, is het duidelijk dat het verpulveren met name slaat op de oniche. Voor zover de diverse harsen uithardden, werden deze natuurlijk ook verpulverd. Verpulvering wijst op de verbrijzeling die onze karakters zullen moeten ondergaan, net zoals ook Jezus voor onze zonden aan het kruis werd verbrijzeld (Jes. 53:5,10).

Het woordje *“gemengd”* is ook niet geheel juist vertaald. In het Hebreeuws wordt *“malach”* (מלח) gebruikt, dat onder andere *“zouten, kruiden, op smaak brengen”* betekent. Uiteraard is voor kruiden en op smaak brengen natuurlijk wel noodzakelijk, dat een en ander dan door elkaar wordt gemengd. Het woordje *“zout”* is in het Hebreeuws vrijwel identiek, namelijk *“melach”* (מלח).

Zoals zout ervoor zorgt dat voedsel niet bederft, zo moeten kinderen Gods als het ware een barricade zijn tegen de zonden in hun omgeving. Dit is mogelijk door de zonden niet te verdoezelen en te negeren, maar te laten zien dat wij echte kinderen Gods zijn. Jezus' woorden waren dan ook, dat wij als het zout der aarde moeten zijn, dus aangenaam (Matt. 5:13; Mark 9:49-50; Luke 14:34; Col. 4:6).

Het na verpulvering en vermenging verkregen reukwerk werd een soort zalf, dat als rein en heilig werd aangemerkt. Ex. 30:36 maakt zelfs duidelijk dat het een *“heiligheid der heiligheden”* is. Ook van kinderen Gods wordt heiligheid verwacht. 1 Petr. 1:16 – *“Daarom dat er geschreven is: Zijt heilig, want Ik ben heilig.”*

Onacceptabel reukwerk

Buiten de vier genoemde ingrediënten mocht er geen ander vreemd reukwerk, noch welke offeranden dan ook op het Wierookaltaar worden verbrand. Ex. 30:9 – *“Gij zult geen vreemd reukwerk op hetzelfde aansteken, noch brandoffer, noch spijsoffer; gij zult ook geen drankoffer daarop gieten.”*

De uitdrukking vreemd reukwerk verwijst ons naar allerlei onzuivere motieven, waarmee wij Gods troon soms benaderen. Vaak aanbidden wij de Heer immers heel vurig en fanatiek, terwijl de reinheid van ons hart hiermee niet parallel loopt. Of we bidden met zondige of onzuivere motieven. De tragische afloop van Nadab en Abihu die met vreemd reukwerk voor Gods aangezicht kwamen (Lev. 10:1-2), is een ernstige waarschuwing voor ons om alleen met zuivere motieven tot God te komen.

Enkele willekeurige voorbeelden van een verkeerde hartegesteldheid:

“Oh, Heer, verander toch het hart van die broeder of die zuster, opdat onze relatie zal herstellen” In plaats dat wij de Heer bidden om juist ons eigen hart te veranderen!

Of dat wij de volgende woorden bidden, terwijl wij steeds onreine gedachten hebben of op grond van overspel juist onze echtgenote hebben verlaten: *“Oh, Heer, waarom hebt U mij in deze situatie gebracht? Wat is Uw bedoeling hiermee toch geweest?”* Terwijl wij notabene zelf door onze eigen wellusten in zonde zijn gevallen (Jak. 1:13-15).

Of wij zijn terecht gekomen in moeilijke situaties van ziekten of ander lijden, waardoor wij steeds maar weer verwijtend bij Hem klagen: *“Waarom, Heer? Waarom moet dit mij toch overkomen”*. Let wel, broeders en zusters, ik bedoel hiermee niet het gebed waarin wij eerlijk tot Hem komen met de vraag wat de bedoeling van al het lijden is.

Soms ook bidden wij heel vurig tot God: *“Gebruik mij, Heer, gebruik mij toch, laat mij toch uw Woord mogen prediken”*. Maar de verborgen waarheid is niet zozeer onze bezorgdheid voor het verloren gaan van arme zielen, maar dat wij heel graag de eer voor dit werk in ontvangst willen nemen en dat wij graag een bijzondere positie willen bekleden.

Of wij bidden net als de Farizeër in Luk. 18:9-14 met een veroordelend hart: *“O God! ik dank U, dat ik niet ben als die broeder of die zuster”*.

Voor God aangenaam reukwerk zal zich in dankbaarheid altijd richten op Hem waarna er een diep verlangen in het hart komt om verlost te worden van de vele eigen onreinheden. Broeders en zusters, vreemd reukwerk (het onzuivere gebed) is voor God niet aangenaam (Jes. 1:13). God de Vader wil dat wij Hem aanbidden in geest en in waarheid (Joh. 4:23-24). Zulk een gebed is slechts mogelijk onder leiding van de Heilige Geest én als elke zonde (ook de verborgen zonde) is beleden, waardoor wij in de waarheid staan

Het verbod op het brengen van in de Wet voorgeschreven offeranden als brand-, spijs- en drankoffers op het Wierookaltaar maakt ons duidelijk, dat ware aanbidding van God niets met het brengen van offeranden te maken heeft. Neen, wij aanbidden Hem volkomen vrijwillig met een overgegeven, dankbaar en van liefde brandend hart. Wij hoeven ons niet meer te laten leiden door de wettische voorschriften. Wij hoeven ons niet meer te laten leiden door voorgeschreven gebedsuren of gebedstijden die wij onszelf dwangmatig hebben opgelegd. Neen, volkomen vrijwillig komen wij met vreugde en onder de leiding van de Heilige Geest aan Zijn voeten en aanbidden Hem. Wij zijn nu immers niet meer onder de Wet, maar onder de genade (Rom. 6:14-15)!

Het reukwerk mocht onder geen beding voor eigen gebruik worden gemaakt. Een vreselijke straf stond op overtreding van dit gebod. Ex. 30:37-38 – *“Doch naar het maaxsel dezès reukwerks, hetwelk gij gemaakt zult hebben, zult gijlieden voor uzelfen geen maken; het zal u heiligheid zijn voor den HEERE. De man, die dergelijke maken zal, om daaraan te rieken, die zal uitgeroeid worden uit zijn volken.”*

Het reukwerk was op grond van het Woord van God (Ex. 30:35-36) als uiterst heilig aangemerkt en uitsluitend bestemd voor gebruik op het gouden Wierookaltaar. Het was bestemd om als een lieflijke geur voor de Heer te dienen. We mogen hieruit twee dingen verstaan: God accepteert geen hoogmoed. Hij wil niet dat wij onszelf zo geweldig achten en als het ware onszelf aanbidden. Maar Hij wenst onze aanbidding ook niet te delen of aan een andere afgod af te staan.

Geliefde broeders en zusters, in het volgende en laatste Deel 5 van deze studie over het gebedsaltaar wil ik met u de verschillende ingrediënten van het reukwerk bekijken. Hieruit zullen we leren uit welke elementen onze gebeden en aanbidningen beslist moeten bestaan, want elk ingrediënt verwijst naar een cruciaal aspect in ons gebed. Namelijk het lijden van Jezus Christus en de zoetheid van het kruis, maar ook het prijsgeven van ons eigen ego en het grootmaken van de Naam van de Heer.

Moge onze Jezus u deze week rijkelijk zegenen. Amen.

(wordt vervolgd)